

Жывая гісторыя

СЛАВУТАСЦІ МІНУЎШЧЫНЫ — У ЦЭНТРЫ ГРОДНА!

Гісторыя — справа, безумоўна, сур'езная і патрабуе грунтоўных падыходаў. Даследаванні, артыкулаў, навуковых канферэнцый... Але, мабыць, не толькі гэтага. Студэнты Гродзенскага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Янкі Купалы прапануюць зацікаўленым жыхарам і гасцям горада над Нёманам «сустрэцца» са славымі асобамі нашай мінуўшчыны... непасрэдна на вуліцы. Гэта робіцца ў рамках праекта «Жывая гісторыя», накіраванага на папулярнаўжыванне гістарычных падзей і развіццё турыстычнага патэнцыялу Гродзеншчыны.

Суботні вечар, цэнтр Гродна, вуліца Савецкая... У розных куточках, ля сцен будынкаў — дзясяткі фотаздымкаў з выявамі горада часоў Вялікай Айчыннай вайны, славытых гістарычных аб'ектаў, ды і проста прыгожыя сюжэты, убачаныя зацікаўленымі вокамі фатографа. Тут жа — карціны мясцовых мастакоў, гандаль сувенірамі, творчыя пошукі графістаў, кампазіцыйны бодзіарту, «рэтра»-аўтамабілі... А непадалёк — вулічныя музыканты, а таксама сталікі, за якімі малююць дзеці, прычым іх работы адразу ж змяшчаюцца на імпровізаванай выставе. Акрамя таго, прахожым раздаюцца візітоўкі праекта «Жывая гісторыя» са звесткамі пра выдатнага мастака, кампазітара і музыканта Напалеона Орду, якому ў прыватнасці гэтая імпрызза пад адкрытым небам. Магчыма, у маладосці ён і сапраўды апранаўся на манер студэнтаў-«купалаўцаў», якія гэтым вечарам ходзіць па Савецкай у старажыт-ным адзенні.

МЕТАЛЫ ЗНОЎ ЗМЯНІЛІ СКУПАЧНЫЯ ЦЭНЫ

Згодна з пастановай Міністэрства фінансаў, з 1 чэрвеня ўводзяцца новыя цэны на каштоўныя металы ў вырабах і ломе, што скаптваюцца ў фізічных асоб (акрамя куплі-продажу банкіўскімі і нябанкіўскімі крыдэтна-фінансавымі арганізацыямі каштоўных металаў у выглядзе мерных зліткаў і манет у фізічных асоб). Апошні раз дагэтуль яны змяняліся з 1 мая, перад тым — з 1 сакавіка.

Цяпер скупачныя цэны ў рублях за грам металаў выглядаюць так. На золата ў вырабах і ломе: 375-й пробы — 128 210 рублёў (дагэтуль з 1 мая дзейнічала скупачная цана 135 420 рублёў); 500-й пробы — 170 950 рублёў (было 180 560 рублёў); 583-й і 585-й пробы — 200 010 рублёў (211 260 рублёў); 750-й пробы — 256 430 рублёў (270 840 рублёў); 900-й пробы — 307 710 рублёў (325 010 рублёў); 916-й пробы — 313 180 рублёў (330 790 рублёў); 950-й пробы 324 810 рублёў (343 070 рублёў); 958-й пробы — 327 540 рублёў за адзін грам метала (дагэтуль была цана 345 960 рублёў за той жа грам).

Скупачная цана на плаціну ў вырабах і ломе з пачатку лета наступная: 950-й пробы — 301 320 рублёў за адзін грам метала (апошняя цана дагэтуль — 331 370 рублёў).

Змяніліся і скупачныя цэны на серабро ў вырабах і ломе. За адзін грам метала ў рублях па пробе з 1 чэрвеня: 750-й пробы — 4 600 рублёў (з 1 мая дзейнічала скупачная цана 5 200 рублёў); 800-й пробы — 4 910 рублёў (5 550 рублёў); 875-й пробы — 5 370 рублёў (6 070 рублёў); 916-й пробы — 5 620 рублёў (6 350 рублёў); 925-й пробы — 5 680 рублёў (6 410 рублёў); 960-й пробы — 5 890 рублёў за адзін грам метала (дагэтуль было 6 660 рублёў за той жа грам).

Сяргей СТАРЫНАЎ.

— Паспрабуем проста і даступна расказаць зямлякам і гасцям нашага горада пра тое, што, лічым, неабходна ведаць кожнаму. У нашым календары гістарычных асоб Гродзеншчыны пакуць 12 чалавек, а «стартавалі» мы з Напалеона Орды. Дарэчы, у новым мікрараёне горада яго імя нададзена адной з вуліц, і ў нас ёсць ідэя арганізаваць нешта цікавае, пазнавальнае для яе жыхароў. Каб яны ведалі, што гэта за чалавек. —

— Значнае кірункі праекта «Жывая гісторыя» па Гродзенскай вобласці, метадыст ГРДУ імя Янкі Купалы Сяргей Іванюк.

І сапраўды, чаму б не «загарварыць» шывідам на гарадскіх шматпавярхоўках?

Акрамя таго, удзельнікі праекта «Жывая гісторыя» наведваюць вэтарану Вялікай Айчыннай вайны і ўжо стварылі ў сацыяльнай сетцы «ВКонтакте» дзевяць іх акаўнтаў. Можна не толькі убачыць іх фота і даведацца, якая музыка, якія фільмы ім падабаюцца (напрыклад, Герою Савецкага Саюза, Ганаровому грамадзяніну Гродна Івану Данілавічу Лебедзеву), але і перадаць вэтаранам свае паведамленні, пытанні — не толькі 9 мая, а на працягу ўсяго года. Адказваць на пытанні, зноў жа праз інтэрнэт, ім дапамогуць валанцёркі, паведамліў Сяргей Іванюк.

Барыс ПРАКОПЧЫК

Крымінал, здарэнні

З Каўказа — у Еўрасоюз

Беларускія пагранічнікі затрымалі чатырох прадстаўнікоў каўказскага рэгіёна, якія незаконна паспрабавалі перасячы беларуска-латыўскую дзяржаўную мяжу, — марылі знайсці ў Еўрасоюз працу. Пасля затрымання высветлілася, што яны прыляцелі ў Беларусь яшчэ ў пачатку мая. На законных падставах уехаць у Еўрасоюз у іх не атрымалася. І тады «квартэт» выбраў іншы шлях. З Мінска на цягніку прыехалі ў Польшчу, дабраліся да вёскі Плюсы. А ночку адправіліся на мяжу.

Пацягнула на волю...

На пероне вёскаўскага чыгуначнага вакзала міліцыя затрымала «хіміка», які самавольна пакінуў папраўчую брацкаўню. Пры аглядзе матацыкла, акрамя 50 кілаграмаў даччыны, былі канфіскаваны сякер і рыдлёўка. Затрыманы паказуў месца, дзе заклаў шкуру, галаву і косткі жывёлы. Шкода прыродзе ацэнена ў 9,5 мільёна рублёў.

Ласціну паспеў прыгатаваць

У паляўнічых угоддзях Талачынскай раённай структуры таварыства паляўнічых і рыбалоў яе работнікі разам з супрацоўнікамі Аршанскага мікраайспецкэй знайшлі астаткі лася. Падчас праведзеных мерапрыемстваў былі устаноўлены і паляўнічы: 47-гадовы рабочы.

Кінуў матацыкл — і ў ваду...

У паляўнічых угоддзях Жыткавіцкага лясгаса работнікі Тураўскага мікраайспецкэй і названнага карыстальніка затрымалі грамадзяніна 1966 года нараджэння, які на матацыкле з каляскай перавозуў мяса лася.

Грамадзянін спрабаваў збегчы ад дзяржінспектару, пакінуўшы матацыкл у меліярацыйным канале. Пасля гэтага ён пералпыў на другі бераг каналу і схваўся ў лесе, — распавялі Сяргей РАСОЛЬКА.

падрабяжэнні ў Дзяржаўнай інспекцыі аховы жывёльнага і расліннага свету пры Прэзідэнце Рэспублікі Беларусь.

— Аднак дзяржінспектары разам з работнікамі лясгаса здолелі дагнаць брацкаўню. Пры аглядзе матацыкла, акрамя 50 кілаграмаў даччыны, былі канфіскаваны сякер і рыдлёўка. Затрыманы паказуў месца, дзе заклаў шкуру, галаву і косткі жывёлы. Шкода прыродзе ацэнена ў 9,5 мільёна рублёў.

Ласціну паспеў прыгатаваць

У паляўнічых угоддзях Талачынскай раённай структуры таварыства паляўнічых і рыбалоў яе работнікі разам з супрацоўнікамі Аршанскага мікраайспецкэй знайшлі астаткі лася. Падчас праведзеных мерапрыемстваў былі устаноўлены і паляўнічы: 47-гадовы рабочы.

Пры аглядзе домаўладання ў маразільнай камеры халадзільніка знайшлі мяса лася, а на кухоннай пліце — посуд з прыгатаванымі стравамі з даччыны. У сякера дзяржінспектары знайшлі палію, лясковы і нож з плямамі бургара колеру. Адбітак гумавых ботаў супаў з тымі, што былі знойдзены на месцы злачынства, — расказалі ў Дзяржаўнай інспекцыі аховы жывёльнага і расліннага свету пры Прэзідэнце Рэспублікі Беларусь.

Нанесеная прыродзе шкода ацэнена ў 9,5 мільёна рублёў.

Брацкаўня чакае крміналіная адказнасць.

Марына БЕГУНКОВА, фота аўтара.

Авечкагадоўля ў Беларусі: пачынаецца трэба фермерам

Яшчэ ў савецкія часы Беларусь доўга і прыныццопа называлі аграрнай рэспублікай. Доўгі час краіна паспяхова забяспечвала СССР не толькі слаўтай бульбай, але і лёнам, якаснымі малочнымі прадуктамі. Але для больш эфектыўнага развіцця эканомікі заўжды трэба адкрываць новыя гарызонты. Літаральна месяц таму Прэзідэнт краіны Аляксандр Лукашэнка запатрабаваў у хуткі тэрмін падрыхтаваць план развіцця авечкагадоўлі ў Беларусі. Безумоўна, справа патрэбна, але нялёгкая. Праўда, як стала вядома нашаму выданню, працэс з месца зрушыўся. Па каментар карэспандэнт «Звязды» звярнуўся да Мікалая ПІЛЮКА, прафесара, доктара сельскагаспадарчых навук, які па даручэнні Акадэміі навук на пачатковым этапе курыруе працу па адражэнні авечкагадоўлі.

«Мясны напрамак — прыярытэт»

— Мы пакуль толькі распачалі працу, — на пачатку размовы кажа Мікалай Пілюк, супрацоўнік навукова-практычнага цэнтра Нацыянальнай акадэміі навук па жывёлагадоўлі. — Але сумесна з Міністэрствам сельскай гаспадаркі ўжо падрыхтавалі паведамленне для Савета Міністраў. Перш-наперш адзначылі вузлыя пункты: стан авечкагадоўлі ў нас, у свеце, на падставе чаго зрабілі свае прапановы. Цяпер настае час рабіць глыбокае даследаванні і далей распрацоўваць стратэгію развіцця. Але, мяркую, прыярытэтным у авечкагадоўлі будзе мясны напрамак, а пасля ўжо ўхіл зробіць на воўну.

Дарэчы, словы Прэзідэнта для вас былі нечаканымі?

— Яны былі вельмі нечаканымі. Гаспадарак у галіне авечкагадоўлі ў Беларусі амаль не засталася. Ёсць толькі СВК «Канюхі» Ляхавіцкага раёна. Гэта адзіная база, з якой можна будзе пачынаць развіццё авечкагадоўлі. Што кажаць, калі на ўсю рэспубліку адзін цудоўны спецыяліст, які можа прафесійна пастрычы авечак. Нас чакае карпатлівая праца. Але працаваць трэба. Вы толькі ўявіце, колькі пойдзе часу на метызаванне, падлік авечак на тэрыторыі ўсёй рэспублікі. Так, гаспадарка адна. Але зараз невядома, колькі авечак у грамадзян. Мы толькі на пачатку шляху.

Аднак калі мы збіраемся адраждаць авечкагадоўлю, дык павінны мець і свае традыцыі.

— Калі верыць Вацлаву Ластоўскаму, дык вядома, што ў 1429 годзе пры падрыхтоўцы да каранацыі вялікага князя Літоўскага Вітаўта за тры дні ўзлі 500 бараноў. У 39-м, напярэдадні вайны, Беларусь мела 2,5 мільёна авечак. Але большасць (1,7 мільёна) была ў насельніцтва. А ў грамадскіх сектарах — 800 тысяч. У 1985-м было 382 тысяч авечак у саўгасах, калгасах і 247 тысяч у хатніх падворках. Агулам настраілі амаль 1000 тон воўны. Гэта быў пік авечкагадоўлі — 120 спецыяльных гаспадарак на ўсю краіну. А цяпер у нас іх усёго крыху больш дзясці, сярэдзі якой толькі адна дзяржаўная. Пасля радыкальнай катастрофы скарацілі агульную колькасць авечак у Гомельскай і Магілёўскай абласцях, бо воўна вельмі хутка назпаўнавае радзінцыю. Тады нават не ведалі, як яе збываць: спалваць, закупаваць. А астатню ў Смаленск на сукно накіроўвалі.

Атрымліваецца, што крызіс развядзення авечак на Беларусі ўзаемазвязаны з чарнобыльскай трагедыяй.

— Мяркую, яна і дала негатывныя штуршок. Бо пад гэтым чарнобыльскім лозунгам і скарацілі палгоўе авечак.

— Кажуць, што лепшая, тонкая воўна ў мёрнысню, авечак, якія жывуць на поўдні. У нас танкарунныя нямшта. У такім выпадку, якія авечкі распаўсюджаны ў Беларусі?

У нас мёрныя быць не можа, бо танкарунна авечка жыве ў больш сонечных мясцінах.

Найбольш папулярная раманашская парода, а таксама тэксель, іль-дэ-франс, сурфальк, якія завозілі на Беларусь яшчэ пры СССР. Гэта быў асноўны матэрыял для вывядзення сваёй пароднага тэпы і палпыншых якасці воўны.

— Аляксандр Лукашэнка зазначыў, што трэба будаваць новыя комплексы для

развядзення авечак. Што яны павінны з сабе ўявіць?

— Адрозне скажу, што калі няма ў атары трох тысяч матак, праца з авечкай будзе неэфектыўнай. Яны павінны складаць 60-70% ад агульнай колькасці статка. У такім выпадку агульны статак будзе складацца з 5 тысяч авечак. Да гэтага і трэба імкнуцца, і мяркую, што да нашых умоў падобная палітыка паддзец. П'ягаецца, дзе будаваць комплекс? На базе тых гаспадарак, якія ўжо былі раней. Па раыванні больш падыходзіць Гомельская вобласць. Аднак, нягледзячы на гэта, гадаваць авечак можна на ўсёй тэрыторыі Беларусі. Для іх трэба будаваць таннае жылло. Шмат што супраць цагляных пабудов, бо з'яўляецца сырасць, вільгаць, што ўплывае на актывізацыю хваробы капальнай гнілі. Я прыхільнік драўляных хлявоў, але яны недугавачыняны... Есць і іншае пытанне — закупка маладняку. Ветэрынарныя ўмовы не дазваляюць прывозіць авечак з далёкага замежжа, бо ёсць небяспека, што авечыя хваробы могуць перадацца іншай жывёле. З-за гэтага мы можам набываць іх толькі ў Лівне і ва Украіне. Але нам лепш купляць іх у Германіі, Польшчы, Фінляндыі, Швецыі...

Як лічыце, адраждзены авечкагадоўлі актуальнае для эканомікі сучаснай Беларусі?

— Адкажу такім чынам. Асноўныя задачы авечкагадоўлі — найбольш поўна выкарыстоўваць сенажці і стварыць больш прайоўных месцаў на перыферыі. Нават, калі не здолеем спыніць адток спецыялістаў у буйныя гарады, дык дадзім магчымасць працаваць на вёсцы авечак. А гэта і чабані, і стрыгалі. Гэта хоць і сезонная праца, але вучыцца майстэрству стрыгчы барану таксама трэба. Прафесійнал пастрыжэ за тры хвіліны, а непадрыхтаваны чалавек будзе паўдня з авечкай мучыцца.

Цікава, а колькі грошай ідзе на ўтрыманне авечак?

— Шмат. Напрыклад, жывёламесца каровы абыходзіцца ў 10 мільёнаў рублёў. На авечку, напэўна, пойдзе крыху менш — 5-7 мільёнаў. Што тычыцца харчавання, 70% складае грубы корм, а астатняе — канцэнтрат. Каб выгадаваць дзясці авечак, трэба выдаткаваць столькі сродкаў, колькі пойдзе на ўтрыманне адной каровы.

Сродкаў і сапраўды затрачаецца шмат. А ці карыстаецца попытам беларускай барані?

— Шчыра скажу, яна амаль не адрозніваецца па смаку ад замежнай бараніны. Што да коштаў, дык у Мінску, на рынку, прыватнікі за кілаграм працэнт 120 тысяч рублёў, а на Аршанскім мясакамбінце кілаграм маладняку каштуе 33 тысячы рублёў. Вось і параўнайце.

Так, а калі да гэтага дадаць яшчэ і інтэнсіўнае развіццё вытворчасці стучных тканін, дык наогул цяжка зразумець, як магла нармальна развівацца авечкагадоўля.

— І ўсё гэта з'явілася з распаўсюджваннем воўны, з'явілася тады, калі навучылі ствараць блізкае да руна хімвалакно. Толькі я ўпаўнёны: воўну ніколі не ўдасца цалкам замяніць хімічнымі валокнамі. Напрыклад, пры намакні сукно выдзяляе цяпло. А хімвалакно падобнага дасягнуць не здолее. Проста яно сёння больш зручнае, таннае, лёгкае ў вытворчасці, чым воўна, над

якой доўга трэба папрацаваць. Нягледзячы на ўздым хімічнай вытворчасці, мне здаецца, у будучыні людзі цалкам прайродуць на шворцы, бо яна натуральная.

Воўна — гэта добра, толькі зараз у авечкагадоўлі мясны напрамак прыярытэты. Сёння 90% выручкі атрымліваюць менавіта ад мяса, і толькі 10% — ад воўны. Дарэчы, мы надыта падлічылі і прыйшлі да высновы, што гадаваць авечак — задавальненне дарагое. Рэнтабельнасць СВК «Канюхі» наогул мінус 30-32%. Гэта пакуль стратная вытворчасць. А каб змяніць сітуацыю, патрэбны датацыі, дзяржаўныя дапамогі, якія былі б выгаднымі для вытворцы.

— А куды прадаваць воўну?

— На Смілавіцкую валлошна-лямцавую фабрыку. Там робіць добрыя валенкі і пастаўляюць прадукцыю нават у ЗША.

— Але фермеры скараджаць, што воўну прымаюць неахвотна.

— Так, але мне здаецца, што ў фермераў няма лабараторыі, каб ацаніць якасць воўны. І калі прывозіцца, напрыклад, у Смілавічы, безумоўна, у ёй могуць знайсці тэхналагічныя заганяны.

Адно прадпрыемства на ўсю рэспубліку — не замала?

— Згодны, але традыцыі ў нас не такія глыбокія, як у Калмыкі, на Каўказе, дзе ў хаце і святла можа не быць, а барана заўжды ўбачыш.

«Па тэме авечак абараняліся напрыканцы 80-х»

— Мікалай Уладзіміравіч, а ці хапае нам кадраў у галіне авечкагадоўлі?

— Не, мне наогул здаецца, што ёсць студэнты БДАТУ, якія ніколі ў жыцці не бачылі авечак. На ўсю Беларусь усёго некалькі навукоўцаў, які грунтоўна вучаюцца авечкагадоўлі. Тэма дысертацыі для маладых вучоных таксама не вельмі цікавая. Калі не памылся, то па авечках абараняліся апошні раз напрыканцы 80-х. Магчыма, яшчэ нехта рыхтаваў дысертацыю і пазней, але распрацаваў яе дакладна не ў нашым інстытуце.

Пытанне, магчыма, крыху найўняе, але, на мой погляд, важнае. Як лічыце, ці актуальна зараз фермерам развіць авечак?

— А з фермераў і трэба пачынаць. Так, прыватнік не здолеў стварыць вялікую ферму. Яму нават крыдты не дапамогуць у гэтай нялёгкай справе. Толькі і без дапамогі дзяржавы вялікія комплексы наўрад ці атрымаюцца пабудаваны. Але фермерам неабходна займацца авечкамі. На мой погляд, ім трэба даць крыдты, каб пачынаць з невялікага развіцця авечкагадоўлі.

Тарас ШЧЫРЫ. Фота аўтара.

СЕЛЬСКАЯ ПЕРСПЕКТЫВА ДЛЯ РАЗУМНАГА ГАРАДЖАНАНА

«Дзіця асфальту» з Магілёва займае прыватную сельскую справу ў Шклоўскім раёне. Алег Іванюк пачаў з набывання ў вёсцы безгаспадарнай хаты і стварыў у атары авечак амаль у тры сотні гадоў.

Астравец — гэта нават не вёска, а хутар. На гэтым «востраве» пасярод палюў і лясоў жыве усёго толькі два чалавекі, астатнія сем лічанца дачнікамі. Сцежкі ледзь бачныя ў траве, а навокал — сапраўдная сельская ідылія. Невялікія хаткі патанююць у зеляніне. Над дрэвамі кружыць бусел...

Алег Мікалаевіч, апрануты па-гарадском, паказвае сваю вясковую гаспадарку. З вялікага хлява «хвалымі» выбеглі авечкі і бараны, і «патоў» рынуўся на зялёную пашу. Побач — меншая пабудова, дзе месціцца «радзільны дом» і «дзіцячы садок».

Адсюль праз некалькі тыдняў пасля народзінаў маленькія авечкі сыходзяць у «вяслае жыццё», мы ўжо навучыліся самі паспяхова выкармліваць малых, — кажа гаспадар.

Алегу Іванюву 40 гадоў, ён стаў жыхар абласнога цэнтра, але лічыць, што яго вялікі інтарэс да сельскай гаспадаркі абумоўлены генамі: бацькі і дзяды былі родам з вёскі.

— Мне з дзяцінства ўсё гэта падабалася, — працягвае ён. — Таму я падумаў і вырашыў набывць хату ў вёсцы. У гэтым доме ніко не жыў 16 гадоў. Мясціны навокал прыгожыя, прыдатныя для сельскай гаспадаркі, а мясцовая ўлада гатова падтрымаць гаспадара.

Каля даволі сціплага дома — старыя каштаны і клёны, убаву пасаджаны маладыя яблынывы

сад. Увогуле ж падворак Іванова нагадвае... Ноўе каўчэг: тут «уратавацца» ад «сусветнага патопу» здолелі не толькі авечкі і бараны, але і коні, індкы, куры, трусы, качкі, сабакі і каты.

Пры гэтым Алег Мікалаевіч прафесія — тэхнік-тэхнолаг зварачнай вытворчасці. Праўда, працуе ў фірме, якая займаецца пастаўкай запаных частак для сельскагаспадарчай тэхнікі.

— Я бываю ў сельскіх гаспадарках і кантактую з разумнымі кіраўнікамі. Мы прыйшлі да высновы, што авечкагадоўля

— Няма ў нас «пункта», дзе можна было б разліць авечыя скуры, каб іх вырабілі, а потым пашылі з іх рэчы, — пацяярджвае Іванюк.

— Таму мы выкідаем іх на сметніку альбо спалваем.

Сваю атару гаспадар набываў паступова, па некалькі гадоў, у розных месцах Беларусі.

— Увогуле гэтая праця нялёгкая, — кажа ён. — Вялікая праблема з кармамі: рацыён у авечак нескладаны, але па аб'ёме вялікі. Але тут дапамагае мясцовае кіраўніцтва. Калі патрэбна дапамога — звяртаюся.

Алег Мікалаевіч не фермер, а прыватны гаспадар, які мае асноўнае месца працы ў горадзе. Лічыць сельскую гаспадарку захапленнем, якое можа стаць сур'езным бізнэсам у будучыні.

Увогуле вёска тэрыторыі Заходняскага сельсавета ў Шклоўскім раёне — месца папулярнае, бо знаходзіцца зусім непадалёк ад абласнога цэнтра. Цяпер тут няма ніводнага пустога дома на

продаж. Гараджане «перапрафілююць» іх пад лешчыны. Але тых, хто хоча займацца гаспадаркай і пашыраць яе, зусім нямшта.

— Хацелася б, каб было больш гаспадароў, — шчыра кажа старшыня Заходняскага сельскагаспадарка Ірына Цыганкова. — Нам патрэбны такія людзі, як Алег Мікалаевіч Іванюк. Таму што наша мясцовае насельніцтва старэе, а моладзь ірвецца ў горад. Няхай будзе і адвартны прыток — толькі б не памерлі вёскі.

Ірына Васілеўна лічыць, што ў Алега Мікалаевіча усё атрымліваецца, бо ён мэтанакіраваны чалавек. А яшчэ старшыня сельскагаспадарка Ірына Цыганкова працаваць толькі дзеля грошай, трэба і любіць сваю справу.

— У мяне ласкава да ўсяго гэтага душа, — кажа магілёўчанін Алег Іванюк. — Мне падабаюцца прырода, паветра, жывёлы. Можа, пакуць тут, у Астраўцы, усё не вельмі добрапарадкавана, але імкненне да гэтага ёсць.

Ілона ІВАНОВА, фота аўтара. Шклоўскі раён.

БЛАНДЗІНКІ Ў ГОРАДЗЕ

У Міжнародны дзень бландзінак у сталіцы блявья прыгажуні адсвяткавалі амаль прафесійнае свята.

Гэта ўжо другое падобнае мерапрыемства. Першы рэспубліканскі парад бландзінак, арганізатарам якога выступіў рэсурс rovod.tut.by, адбыўся летась. І сёлетняя акцыя насіла выключна забавальны характар. Светлавалосыя прыгажуні прымалі кампліменты, пазіравалі для СМІ і дзваліся добрым настроём. Але самы яркавы момант усёго свята адбыўся ў Цэнтральным батанічным садзе. Тут «зор-